Ч. 155 Четвер 13 липня (26 липня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьвах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Кабінетна кріза в Сербії. — Події в Хіні. — Полуднево-африканьска війна).

Утворене нового кабінету в Сербії стрічає великі перепони. Від суботи Сербія не має властиво правительства. Король Александер, мимо поголосок, не вспів доси найти чоловіка, котрий би взяв на себе задачу утвореня нового кабінету серед теперішних відносин. Не менше на великі перепони стрічає справа обсадженя місця головно-командуючого армією в наслідок димісиї Милана. Австро-угорский атташе войсковий в Сербії, полковник Гардічка, що бавив перед кількома днями в Ішли, був в суботу, зараз коли надійшла депеша о заручинах короля Александра, безпроволочно візваний до Цісаря, почім виїхав до Білгорода. — Сербска урядова часопись оголошує королівский указ увільняючий короля Мілана від становища начального команданта сербскої армії, а то на власну просьбу. Указ має дату 21 липня і підписаний ще бувшим міністром війни. З урядової сторони впевнюють, що утворене нового кабінету проволікає ся лише тому, що король з одної сторони прикладає до того вагу, щоби пізнати погляди політиків ріжних сторонництв, а з другої сторони не хоче покликати до керми правительства, котре було би представителем сего або того сторонництва. Послідні вісти доносять, що вчера нараджував ся король в тій справі з Авакумовичем.

В справі заручин короля Александра доносять з Білгорода, що король умисьно вибрав таку хвилю до оголошеня тих заручин, в котрій не було Милана в Білгороді, бо добре знав о опорі, на який наткнувсь би з сторони вітця. Що до наслідства престола, то після сербскої конституциї, нема ніякої перепони, яка би усувала діти такого супружа від престола. — Одна з віденьских часописий оголошує цікаву розмову свого співробітника з сербским мужем державним. Той політик заявив, що вже від давна було звістно, що король Александер любить ся в Дразї Машіновій, але ніхто не міг предвидіти, що король возьме вдову по інжинері за жену. Гадка подружа мусїла зродити ся у короля в послідний хвили. Драґа Машинова має мати великий вплив на свого судженого і здасть ся, що она сама мусїла накинути королеви то вінчане. Сербский нарід — говорив той політик — не прикладає до того великої ваги, щоби королева була конче княжною і не мав би нічого против подружа короля з горожаньскою дочкою, але не може погодити ся з особою Драґи Машинової.

Хіньский посол в Льондонї вручив міністрови війни депешу, в котрій сказано, що всї заграничні посли — з виїмком Кетелера — жиють і суть під охороною хіньского правительства. Дати не подано. В палатї послів правительство заявило, що ґубернатор в Шантуні на запитане анґлійского консуля відповів, що з кількох сторін одержав певні донесеня, що послам і иншим чужинцям в Пекінї, не стала ся ніяка кривда. Ґубернатор не знає, чому анґлійский посол Макдональд не дає про себе нічого знати. Репрезентант правительства в палатї послів додав, що анґлійске правительство не може вірити в декрети хіньского цісаря, анї хіньского правительства, як довго они не будуть потверджені анґлійским послом. Бельґійский міністер заграничних справ зажадав від хіньского посла, аби посли в Пекінї могли безпосередно зноситп ся з своїми правительствами. З Петербурга доносять до берлиньского Localanzeiger-а, що коли би справдило ся, що російский посол в Пекінї замордований, російске войско одержить приказ зрівнати з землею дїльницю під назвою „цісарске місто“.

Після донесень з Петербурга, ситуация в Тієнтсінї така: Дня 16 с. м. прийшло з Таку до Тієнтсіну 8.000 японьских вояків. 2.100 Японців заняло Чіфу, а 1.800 Шаугайкван. Часть російских і японьских війск від'їхала вже з Таку до Тієнтсіну на ново відбудованою зелїзницею. Дня 20 с. м. отворено на ній правильний рух поїздів. Ріку Пейго під Тієнтсіном вже також очищено з ватаг хіньских розбишаків і уможливлено на ній правильну комунікацию. Ранених перевезено рікою до Таку. Санітарний корпус в Тієнтсінї має дуже богато роботи. Для браку иншого поміщеня, розбито для раненых під містом 301 шатер. Адмірал Сеймур телеґрафував дня 20 с. м., що під Тієнтсіном нема вже нї одного хіньского віддїлу, нї одної боксерскої ватаги. Все утекло в сторону Пекіну. — Одна телеґрафічна аґенция виставляє дуже лихе сьвідоцтво воякам циві-

9)

ЗА ХЛЇБОМ.

(З польского — Генрика Сенкевича).

(Дальше).

III.

Жите на осели.

Сварнї о надїли заострювали ся до тої степени, що в бійках доходило до ран і крови. Хто не позначив худоби, тому инші заперечували власности. Табор розпав ся, розставлено вози по всїх кутах полянки, аби бути як найдальше від себе. Не знати було хто має виходити на варту до худоби; почали вівці пропадати. Тимчасом одна річ ставала чим раз очевиднїйшою, а то, заки сонце зійде, роса очи виїсть; заки засіви на новинї зазеленїють і буде яке жниво, не стане припасів поживи і може прийти голод. Розпука брала людий. Гук сокир в лїсї зменшав ся, бо почало нестaвати терпеливости і відваги. Ще кождий працював би, коби єму хто сказав: маєш, доти твоє. Але ніхто не знав, що єго, що не єго, справедливі нарікання на провідників збільшали ся. Люди говорили, що виведено їх на пустиню, аби марно вигинути. Поволи, хто мав ще трохи гроша при души, сїдав на віз і від'їздив до Клерксвіль. Але більше було таких, котрі вложивши послїдний гріш в справу, не мали о чім вертати до давних осель. Ті ломили руки, бо бачили певну згубу.

Сокири перестали вкінци рубати, а бір шумів, немов би глумив ся з людскої немочи. „Рубай два роки, а потім з голоду мри“ — говорив хлоп до хлопа. А ліс шумів, немов би глумив ся. Одного вечера прийшов Лаврін до Марисї і сказав:

— Як бачу, то всї тут пропадуть і ми пропадемо.

— Воля Божа — відповіла дївчина — але був він для нас милосердний, то й тепер нас не лишить.

Коли так говорила, підносила синї очи до гори, до зьвізд і при блеску огнища виглядала як який сьвятий образок. А хлопці з Чікаґо і стрільцї з Тексас, глядячи на неї, говорили:

— І ми тебе не лишимо, Марисю, зоре румяна.

Она погадала собі, що лиш один єсть такий, з котрим пішла би на край сьвіта, один Ясько з Липинець. Але той, хоч обіцяв качором морем за нею переплисти, птицею воздух перелетїти, золотим перстенем по дорозі покотити ся, не приплив, не прилїтав, і той один полишив єї небогу.

Марися не могла не знати, що в осели зле діє ся, але була вже в такій бідї, з таких пропастий спас єї Господь, єї душа стала така ясна в недоли, що вже нічого не могло їй відобрати довіря в Божу поміч.

Впрочім згадала, що старий пан в Новім Йорку, що поміг їм двигнути ся з нужди і тут дістати ся, дав їй свою картку та сказав, що коли єї недоля притисне, нехай до него зголосить ся, а він єї все поратує.

Тимчасом для оселї кождий день приносив більшу погрозу. Люди утїкали з неї ночами, і що там з ними діяло ся, то вже тяжко сказати. Довкола шумів ліс і глумив ся.

Старий Лаврін занеміг вкінци з надмірної працї. Біль почав єму докучати. Два дни не зважав на то, третого дня не міг встати. Дївчина пішла до лїса, назбирала моху, вистелила ним готову стїну дому, що лежала на мураві, положила вітця на постели і варила єму лїки з горівкою

— Марисю — воркотів Лаврін — вже смерть іде до мене через лїси; лишиш ся, сирото, сама на сьвітї. Бог мене карає за тяжкі мої гріхи, бо я вивів тебе за море і погубив. Тяжке буде моє конане....

— Татуню — відповіла дївчина — мене би Бог покарав, як би за вами не була пішла.

— Коби я лиш тебе не лишив самою: якби я тебе благословив під вінець, лїпше було би умирати. Марисю, возьми ти Чорного Орлика за мужа: він добрий хлоп, він тебе не опустить.

Чорний Орлик, славний мисливець з Тексас, що то чув, зараз кинув ся на колїна.

— Отче, поблагословіть — сказав — я люблю ту дївчину, як власну долю. Знаю ся з лїсом і не дам їй пропасти.

То кажучи, глядів соколиними очима на Марисю, як на дугу, але она похилила ся до ніг старого і сказала:

— Не неволїть мене, татуню: кому я присягала, того буду, або нічия.

— Кому ти присягала, того не будеш, бо я єго убю. Мусиш бути моєю, або нічиєю—

лізованої Европи. Европейскі войска впали до Тієнтсіну як орда найдикших рабівників. Коли Хінці зачали утікати з міста, европейскі вояки розбігли ся по домах рабувати. Забрано все, що дало ся забрати. В руки европейских розбишаків дістало ся дуже богато срібла, золота і инших цінних предметів. Анґлійскі вояки також брали участь в рабунках і заховували ся найбрутальнійше.

Коли Анґлійцям добре вело ся в Африці, команданти армії засипували міністерство війни донесенями з театру війни. Коли тільки щасте було по стороні Бурів, телеґраф мовчав. Так було від початку війни, так є й тепер. Кількоднева мовчанка все казала здогадувати ся, що Бури приготовили Анґлійцям якусь немилу несподіванку, і начальники анґлійских войск ждуть на якийсь успіх анґлійского оружия, аби одною радістною вістею прикрасити вість про попередні неудачі. Така мовчанка про події в полудневій Африці панувала від кількох тижднів. Мимо того, що справу Бурів кождий мусить вже уважати за програну, бо Анґлійці обсадили не лиш столиці обох републик, але й найважнійші місцевости Оранії і Трансвалю, мимо того, що стотисячній армії Робертса опирає ся лише мале число Бурів, розбитих на кілька відділів; мимо того, що найспосібнійші їх команданти або погибли, або в анґлійскій неволи, Робертс сидів в Преториї. Він не лиш не посунув ся наперед, аби одним розмахом здавити команданта Боту з его недобитками, але ще й позволяє сим недобиткам крутити ся коло самих брам Преториї. Приватні донесеня пояснювали ту бездільність Робертса фактом, що майже ціла анґлійска армія лежить в шпиталях, ані один вояк не має цілого чобота. Робертс мусів наперед доповнювати відділи і заосмотрити вояків в одежу. Супротив того конець війни з Бурами не заповідає ся так скоро, як се мож було судити по занятю Преториї. Величезна армія Робертса, котра так скоро перейшла Оранію і Трансваль аж до Преториї, в своїй більшости стоїть прикована на місци і замість атакувати, обмежає ся на дефензиві. Лише поодинокі еї колюмни переходять з місця на місце, шукають за недобитками Бурів, стараючи ся їх окружити, замкнути і взяти в полон. З яким се успіхом діє ся, показують послідні події. Бури чим раз сьмілійше виступають і нанесли Анґлійцям кілька доймаючих поражок та загрозили зелізничим сполученям.

Новинки.

Львів дня 25-го липня 1900.

— **Іменованя і перенесеня.** Є. Е. п. президент міністрів яко управитель міністерства справ внутрішних переніс старосту Людвика Бернацкого з Камінки струм. до Бучача. призначив старосту Кароля Лідля до служби в ц. к. намістництві і припоручив секретареви намістництва Мечиславови Стрільбицкому управу староства в Камінці струмиловій, вкінци іменував комісарів повітових Володислава Кривицкого в Горлицях і Юліяна Бронарского в Грибові старшими комісарями повітовими.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** у Львові для вигоди подорожуючих завела в бюрі дневників Ст. Соколовского (пасаж Гавсмана) продаж карт їзди на всі поїзди. Можна там купувати карти до всїх стаций і на всі поїзди, які від'їзджають в дни купленя карти або в день пізнійше.

— **Град.** Пишуть з Бібрки: Дня 23 с. м. по кількох горячих днях упав вечером о годині 5-ій великий дощ. а потім град величини великого лїскового оріха. Рівний град падав протягом 5 мінут. Шкоди на поли великі.

— **Продаж Східниці.** Переговори що до купна Східниці межи француским капіталїстами а львівскою касою ощадности вже покінчені так, що речинець оконечного купна відложено до кінця надолиста с. р. за збільшенем завдатку о 250.000 К. котрий разом з попередно зложеним виносити тепер буде 950.000 К.

— **Пожар в Сколїм.** Передвчера о годині $12^1/_2$ в ночи вибух огонь в Сколїм в домі між зелїзничим шляхом а тартаком п. Шміда. В тім домі мешкало кілька родин львівских купців (разом 50 осіб), що перебували в Сколїм на сьвіжім воздусї. Огонь знищив всьо до тла крім людий, що ледви з житем утікли в сорочках. Шкода виносить звиш 10 тисяч корон.

— **Поклик.** Родимці! З новим роком шкільним отвираємо в Станиславові Бурсу для убогої руской молодежи шкільної. Одвак на се, що правда, маємо дуже скупі средства і колиб не сподівана поміч зі сторони патриотичної суспільности, ми не брались би за се діло. Тому пригадуємо ся Вам, жертволюбиві Родимці, щоби Ви прийшли нам у поміч не лишень жертвами грошевими, але і датками в натурі. котрі з вдячностию приймемо. Просимо також о поміч моральну, а то в сей спосіб, щоби Вив. ОО. Духовні і ІІП. Учителї приєднували для нашого товариства як найбільше членів і лише спосібних хлопців нам припоручали до принятя в бурсу. Нашим стремлїнем є, щоби навіть безплатно приймати до бурси спосібних учеників, і через те власне відкликуємо ся до жертволюбивости Вив. Родимців. — „Видїл філїї руск. Тов. педаґоґ. в Станиславові“.

— **Видїл руского тов. педаґоґічного** у Львові розписує сим конкурс на принятє учеників до „Інститута під покровом сьв. о. Николая“ на рік шкільний 1900/1. Приймати ся будуть ученики середних шкіл, сини членів руского товариства педаґоґічного. До поданя долучити треба: 1) метрику хрещеня ученика; 2) сьвідоцтво шкільне з послїдних двох курсів: 3) декларацию що до місячної заплати, котра виносить 20 зр.; 4) 1 зр. на видатки кореси.; 5) хто не єсть членом Руского тов. педаґоґ., 1 зр. на вписове і вкладку річну до того товариства. Всякі поданя адресувати треба до Видїлу Руского товариства педаґоґічного у Львові ул. Театиньска ч. 19, на руки члена видїлу Костя Паньковского. В склад комітету, занимаючого ся веденєм дїл Інститута входять: директор Евард Харкевич яко голова, проф. Ілия Кокорудз, др. Антін Хомин, др. Стефан Федак, проф. о. Дорожиньский і Кость Паньковский яко настоятель інститута. Інститут дає своїм вихованцям: а) помешканє, харч, опал, сьвітло, послугу, пранє за доплатою 50 кр. місячно; б) доставляє їм — о скілько на се дозволять фонди — книжок і приборів шкільних; в) управляє їх вихованем, старає ся о добре домашнє і товариске поведенє; г) улекшує їм науку шкільну і наглядає еї під доглядом домашних сталих директорів; д) доставляє вихованцям нагоду придбати инших відомостий, теоретичних і практичних. Час вносити поданя о принятє визначує ся до дня 10 серпня 1900.

— **Іспит зрілости** в стрийскій гімназиї здали: Барткевич Іван, Барткевич Станислав, Дамм

відповів Орлик. — Тут всі пропадуть; пропадеш і ти, як тебе не поратую.

Чорний Орлик не милив ся. Оселя марніла; минув знов тиждень і другий. Запаси поживи кінчили ся. Стали бити худобу призначену до роботи. Пропасниця кидала ся на чим раз нові жертви, люди на пустини почали то проклинати, то кликати з розпукою до неба о ратунок. Одної недїлї старі, паробки, женщини і діти, всі клячали на мураві і молили ся. Сто голосів сьпівало: „Сьвятий Боже, сьвятий кріпкий, сьвятий безсмертний, помилуй нас!“ Бір перестав колисати ся, перестав шуміти і слухав. Аж коли пісня утихла, зашумів знов, немов би гаворив грізно: Я тут цар, я тут пан, я тут найсильнійший.

Але Чорний Орлик, що знав ся з лїсом, впер в него свої чорні очи, поглянув на него якось дивно, і сказав відтак голосно:

— А ну, попробуємось!

Люди поглянули з черги на Орлика і якась відрада наповнила їх серце. Ті, що знали его ще з Тексасу, мали до него велике довіріє, бо то був мисливий навіть в Тексасї славний. Був то дійстно хлоп як дуб сильний і в степах здичілий. На медведя ішов сам один. В Сан-Антоніо, де перше мешкав, добре знали, що часом, коли взяв рушницю і вийшов на пустиню, то по кілька місяців не бувало его дома, а все вертав здоровий і цілий. Прозвали его чорним, бо так був осмалений від сонця. Говорили о нім навіть, що розбивав на границя Мехика, але то не була правда. Приносив лиш шкіри, а часом і індияньскі скальпи, доки ему не загрозив за них місцевий сьвященик клятвою. Тепер в Боровині лиш він один о нїчо не дбав і нічим не журив ся. Лїс давав ему їсти і пити, лїс одївав его. Отже коли люди почали утікати і тратити голови, він почав всьо брати в руки і рядити ся як пан, бо мав всїх з Тексасу за собою. Коли по молитвах завзяв ся на лїс, люди погадали собі: все таки він щось вигадає.

Тимчасом заходило сонце. Високо поміж чорними галузями гікор сьвітила ще якийсь час золота ясність, відтак червеніла і гасла. Вітер тягнув ід полудневи, коли смеркало ся. Орлик взяв рушницю і пішов до лїса.

Ніч вже була, коли в чорній лїсній гущавині побачили люди немов велику золоту звізду, щось як виходячу зорю або сонце, що росло з страшною скоростию, розливаючи кроваву і червону ясність.

— Лїс горить! лїс горить! — почали люди кричати в роботі.

Хмари птиць піднесли ся з лоскотом з усїх сторін лїса з криком, краканем і свистом. Худоба в таборі почала жалібно ричати, пси вили, люди бігали наполохані, не знаючи чи не на них іде пожежа, але сильний полудневий вітер міг гнати полумінь лиш від полянки. Тимчасом в долинї заблисла друга червона звізда, відтак третя. Обі вскорі злили ся з першою і пожар гудів на чим раз більших просторах. Полумінь розливала ся як вода, бігла по сухих вязанях лїянів і дикого винограду, трясла листем. Вихор виривав то горюче листє і ніс его як огнені птиці дальше.

Гікори тріскали з арматним гуком в полумінп. Червоні язики огня вили ся по смільнім підшитю бору. Шипіт, шум, тріск галузя, гудїнє огня, помішане з вереском птиць і риком зьвірят наповняли воздух. Неботичні дерева хитали ся як огненні стовпи. Поперепалюзані на скрутах лїяни відривали ся від дерев і колишучи ся страшно, як які дияволські рамена, подавали іскри і огонь від дерева до дерева. Небо почервоніло, немов би в нїм був другий пожар. Зробило ся видко як в день. Відтак усі полуміни злили ся в одно море огня і ішли лїсом, як подих смерти або гнів Божий.

Дим, жара і сопух наповнили воздух. Люди в таборі, хоч їм не грозила небезпечність, почали кричати і накликувати ся взаїмно, коли нагле від сторони пожару появив ся в искрах і блеску Чорний Орлик. Лице мав окопчене димом і грізне. Коли его обступлено довкола, оперся на рушницю і сказав:

— Не будете вже корчувати. Я спалив лїс. Завтра будете мати з тої сторони поля, кілько хто схоче. — Відтак наблизивши ся до Марисї, відозвав ся:

— Мусиш бути моєю, бо то я спалив лїс. Хто тут від мене сильнійший?

Дївчина почала дрожати цілим тілом, бо луна сьвітила в очах Орлика і цілий видав ся їй страшним.

Перший раз від хвилї приїзду дякувала Богу, що Ясько був далеко в Липинцях.

Тимчасом пожежа, гудячи відходила дальше і дальше; день зробив ся хмарний і грозив дощем. Досьвіта деякі люди пішли оглянути пожарище, але не спосіб було приступити задля горяча. На другий день повисли у воздусї дими як мрака, так що чоловік чоловіка на кільканайцять кроків не міг розпізнати. В ночи почав падати дощ, що вскорі замінив ся в страшенну зливу. Може бути, що пожар, потрясши воздухом, причинив ся до зібраня хмар, але крім того була то весняна пора, в часї котрої на середнім бігу Міссісіпі та між ріками Арканзас і Червоною падуть звичайно величезні дощі. Причиняє ся до того і парованє вод, котрі в Арканзас покривають в виді багон, малих озер і рік цілий край, а на весну ще збільшають ся з причини таяня снігів в далеких горах.

Ціла полянка розмокла і постепенно замінила ся в велику саджавку. Люди мокли по цілих днях і почали слабувати. Деякі знов покинули оселю та хотіли дістати ся до Клерк-

Генрик, Ґатникевич Адольф (з відзн.), Гальперн Гірш (з відзн.), Гінзе Віктор, Гутникевич Миколай, Модичко Стефан, Міллер Фейвель, Пальмріх Іван, Проців Василь, Шіфф Макс (з відзн.), Сельский Евгеній, Зільбер Файм, Соболь Іван (з відзн.), Щуровский Микола, Вечежик Йосиф, Вайс Мордко (екстерн.) На один рік репробовано 1 ученика, а поправку одержали 5 публ. учеників і 1 екстерніст.

— **Іспит зрілости** в ц. к. семинариї учительскій в Самборі відбув ся в днях від 26 червня до 10 липня с. р. під проводом радника шкільного п. Матієва. До іспиту приступило 39 учеників публичаих, 7 екстерністів і 10 екстерністок. Іспит здали: Бляньский Кароль, Бобовский Іван, Дутко Мирон, Дубай Михайло (з відзн.), Карпиналь Іван, Грицак Юліян, Іваньцкий Василь, Мазурек Ігнатий, Карваньский Александер, Ласовский Созонт, Крупа Володимир, Кульчицкий Теодор, Мигоцкий Віктор (з відзн.), Недільский Григорий, Олевич Іван (з відзн.), Перчиньский Казимир, Петрушка Володислав, Скородиньский Михайло, Случчиньский Артур, Стояловский Володимир, Троян Володислав, Вальчик Іван, Зьомек Михайло, Зизевич Франц (з відзн.); 11 ученикам позволено поправити іспит по фериях, 1 репробовано, а 1 відступив від іспиту по причині недуги; з екстерністів 3 позволено поправити іспит по 3 місяцях, 2 репробовано, а 3 відступило від іспиту. З екстерністок здали іспит: Фішманівна Мария, Гловіньска Мария, Ільницка Наталія, Мілерівна Олена, Перуцка Вікторія, Шпанґаверівна Ванда; 3 екстерністка позволено поправити іспит по фериях, а одну репробовано.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 25 липня. Президент міністрів др. Кербер конферував вчера між иншими з німецкими послами Бернрайтером і ґр. Штірґком. — Міністер просьвіти др. Гартель виїхав на лічене до Ґаштайн.

Прага 25 липня. При улици Ґоберверскій вибух вчера перед полуднем великий пожар, що знищив двоповерховий дім з численними склепами. Шкода виносить кількасот тисяч золотих.

Капштадт 25 липня. Полковник Буллькок доносить з Гоніншпріт, що в ночи з 21 на 22 с. м. появив ся сильний відділ Бурів на шляху зелізниці на полудневій стороні Лерфонтену. Бури ідуть до місцевости, де ріка Реностер впадає до Валю. Там задумує Де Вет згромадити всї сили ораньских Бурів.

Брукселя 25 липня. Тутешний хіньский посол впевнює, що посли европейскі в Пекіні суть тепер в дорозї до Тієнтсіну.

Берлин 25 липня. Norddeutsche Allgemeine Zeitung доносить: Дня 21-ого с. м. вручив хіньский посол урядови справ заграничних депешу хіньского цісаря, в котрій він просить цісаря Вільгельма о посередництво. У відповіди на то заявив секретар Більов, що не може тої депеши предложити цісареви, як довго не буде певности, що діє ся з послами і чужинцями в Пекіні, і доки хіньске правительство не дасть сатисфакциї за замордоване бар. Кеттелера.

Надіслане.

„Зложене Христа до гробу"

олійний образ 2 м. 80 цм. високий і 1 м. 50 цм. широкий, що надає ся дуже добре як напрестольний образ есть на продаж за 600 Кор. в „Товаристві штук красних" у Львові.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

свіль, але вскорі вернули та привезли вість, що ріка прибула і що перєїхати єї неможливо. Положене ставало страшне, бо від приїзду поселенців кінчив ся вже місяць, запаси могли вийти, а нових з Клерксвіль годі було дістати. Лиш Лавронови і Мариси менше грозив голод як иншим, бо опікувала ся ними сильна рука Черного Орлика. Кождого дня рано приносив їм зьвірину, яку або стріляв, або ловив в тенета; за стіні дому, на котрій лежав Лаврін, уставив Орлик своє шатро, аби старого і Марисю забезпечити від дощу. Треба було приймити ту єго поміч, з котрою майже накидав ся і зобовязати ся до вдячности, бо заплати не хотів, лиш жадав Марисиної руки.

— Чи то я одна на сьвіті? — випрошувала ся дівчина — іди, пошукай собі иншої, як і я иншого люблю.

Але Орлик відповідав:

— Хоч би я сьвіт сходив, другої такої не найду. Ти одна для мене на сьвіті і мусиш бути моєю. Що зробиш як тобі старий умре? Прийдеш до мене, прийдеш сама, а я возьму тебе як вовк ягня, занесу в ліси, але не зїм тебе. Ти моя, ти єдина! Хто менї тебе видре? Кого я тут бою ся? Нехай приїдеть твій Ясько: я того хочу.

Що до Лаврона, то Орлик не милив ся. Старий хорів чим раз більше, хвилями діставав горячки, говорив о своїх гріхах, о Липинцях і о тім, що Бог не позволить єму побачити їх. Марися проливала сльози і над ним і над собою. То, що їй Орлик обіцював, що нехай лиш віддасть ся за него, то він верне хоч би і до Липинець, було для неї розпукою не потіхою. Вернути до Липинець, де був Ясько і вернути чужою — ві за що! Ліпше тут умерти під першим ліпшим деревом. Гадала, що так буде.

Тимчасом новий допуст мав упасти на оселю.

Дощ лив чим раз більший. Одної глухої ночи, коли Орлик пішов як звичайно до ліса, роздав ся в таборі проймаючий крик: „Вода! вода!" Коли люди протерли зі сну очи, побачили в темноті, як оком сягнути, одну білу площу, плюскаючу під дощем і колисану вітром. Слабе, притемнене сьвітло ночи відбивало ся сталево на заломах і морщках филї. Від сторони берега, де сторчали пнї і від спаленого ліса чути було шум і плюскіт нових филь пливучих як з великим розгоном. Крик зробив ся в цілім таборі. Жінки і діти почали хоронити ся на вози, мужчини бігли з усіх сил на західну сторону полянки, де дерева не були витяті. Вода доходила їм ледве до колін, але скоро прибувала. Шум від сторони ліса збільшав ся і мішав ся з криком тревоги, з накликуванем імен, з просьбами о ратунок. Вскорі більші зьвірята почали уступати перед напором филї з місця на місце. Знати було, що сила струї більшіє. Вівцї сплили і блеючи жалібно призивали помочи, доки не зникли, несені в сторону дерев. Дощ лив як з цебра і кожда хвиля ставала страшнїйшою. Далекий шум змінив ся тепер в величезний клекіт і гук скажених филь. Воли почали дрожати під їх ударами. Видко було що то не звичайний дощевий залив, але що ріка Арканзас і всї єї допливи мусїли вилити. То був потоп, вириване дерев з корінем, ломане лісів, гроза, пітьма, погибіль, смерть.

Один з возів, що стояв найблизше спаленого ліса, перевернув ся. На страшний крик кількох замкнених в них женщин: „ратуйте!" — кинуло ся кілька темних мужеских статий з дерев, але филя пірвала ратуючих, обкрутила і понесла в ліс на загибіль. На иньших возах хоронено ся на полотняні дахи. Дощ шумів чим раз більший, чим раз більша пітьма падала на ту мрачну луку. Хвилями який бальок з учіпленою людскою статию перемчав, киданий в гору і на долину, хвилями темна маса зьвіряти або чоловіка, часом рука висувула ся з води і запала в ню на віки.

Чим раз скаженїйший гук води приглушив все і рики тонучих зьвірят і крики: „Господи, Боже!" На луцї поробили ся вири, вони никли...

А Лаврін і Марися? Та стіна дому, на котрій лежав Лаврін під Орликовим шатром, уратувала їх поки що, бо сплила як тратва. Филя обкрутила єї довкола цілої полянки і понесла в сторону ліса, там ударила нею о одно дерево, о друге і віпхнувши вкінци в корито ріки, понесла дальше в пітьму. Дівчина клячала при старім вітци, підносила руки до неба і просила ратунку; але відповідали їй лиш удари мокрої филї, гоненої вітром.... Шатро зірвало.... а й сама тратва могла кождої хвилї розбити ся, бо і перед нею і за нею плили пнї повириваних дерев, що могли єї розторощити або підважити....

Вкінци встромила ся між галузе якогось дерева, котрого вершок було лиш видко з води але в тій самій хвили з того вершка озвав ся голос людский:

— Возьми рушницю і перейдіть на другу сторону, аби тратва не перехилила ся, як зіскочу....

Ледве обоє з Лавроном то зробили, скочила якась стать з галузя на тратву.

Був то Орлик.

— Марисю — сказав — як я тобі сказав, так тебе не опущу. Бігми! Я вас і з тої потопи виведу.

Топірцем, що мав при собі, утяв просту галузу дерева, обчімхав єї в одній хвили, відтак випхнув тратву з галузя і почав веслувати.

(Конець буде).

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „Внучок" — А. Мечника „Ованес Огана" — К. Лясковского „Зужитий" — Ст. Аріеля „Улуди"

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ" передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI" в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літературским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакції цінну заохоту до постійности на обіраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким зобовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусї і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безпереривного постійного забезпеченя сотрудництванашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белєтристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI" на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Марії Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Маційовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянґого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта	Севера
повість п. з.:	повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....	Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:		В Галичині з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.	Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.	Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.	Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA" у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарні і контори письм.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).